

Въ тежки ѝ служби домашни,
Тейко подпора да бждешъ
Въ негова старостъ и вялость...
Тежъкъ е животъ войнишки —
Войникъ трапеза не знае,
Нито постелка, подложка. . .
Сухи му хлѣбецъ — вечеря,
На два дни, три дни обѣда
Все пакъ отъ сухи корички.
Морѣва му е постелка,
Бѣлъ камъкъ — мека подложка,
Горово листе — покривка,
Ясното небе — приюте,
Тѣнка му сабя — другаринъ,
Остри му стрѣли — слугици“...

Туѣ дори Стоянъ думаше,
Бойка се бѣше вглѣбила
Въ нѣкакви мисли дълбоки,
И черна земя гледаше.
Тя се отъ мисли завърна,
Милно въ очи го погледна,
Та че му дума продума:

„Що сж тѣзъ прѣчки, що казвашъ,
Що ли сж тѣзи плашила?
Ти ли не знаешъ, Стояне,
Азъ отъ кого съмъ родена?
Що сърце носи баща ми?
Що ми разказвашъ на дълго,
И ме раздумвашъ напразно?
Нима не помнишъ, Стояне,
Когат' водата дохажда,
Стара ти майка понесе:
По ловъ ти бѣше далеко,
Баща ти бѣше въ Търново,
Нѣмаше никой при нея;
Азъ сама скочихъ въ рѣката,
Буйни талази пресѣкохъ,
Насрѣдъ рѣка я настигнахъ.
Или забрави, Стояне,
Тебе кога те тресѣше,
Че ви се кѣща запали: